

Σπύρος και Ειρήνη Χατζηγιακουμή

της Χρυστάλλας Χατζηγιακουμή Καμπούρη

14 Αυγούστου 1974, δεύτερη φάση της Τουρκικής εισβολής. Τα αεροπλάνα να βομβαρδίζουν από τις 5 το πρωί και να επικρατεί πανικός, φόβος, αγωνία στη γειτονιά μας, στην ενορία μας και γενικά σ' όλη την Κυθρέα.

Μόλις καταλάγιασαν λίγο τα πράγματα, άρχισε η φυγή των συγχωριανών μας. Γύρω στις δύο το μεσημέρι πήρε και η δική μου οικογένεια, η μητέρα μου και οι δύο αδελφοί μου το δρόμο για το άγνωστο. Με πόνο ψυχής αφήναμε το φτωχικό μας σπίτι. Φεύγαμε αφήνοντας πίσω μας το μεγάλο μας αδελφό το Ανδρέα, που δεν είχαμε νέα του από τις 23 Ιουλίου 1974, ημέρα που έφυγε από το σπίτι μας. Κανένας δεν ήξερε κάτι να μας πει. Φεύγαμε χωρίς να μπορούμε να πάρουμε οτιδήποτε υλικό αγαθό.

Εγώ, έφηβη τότε, 16 χρονών, σκέφτηκα να πάρω μαζί μας είδη πρώτων βοηθειών και το πιο σημαντικό για μένα, τις σχολικές φωτογραφίες και γενικά όλες τις φωτογραφίες μας που είχα μαζεμένες σε ένα πλαστικό φάκελλο. Μέσα σ' αυτές ήσαν κλεισμένες όλες οι αναμνήσεις των 16 χρόνων που έζησα στην Κυθρέα μας.

Κάτω από την ψυχολογική πίεση και φόρτιση που ένιωθα εκείνη η στιγμή οι φωτογραφίες ήταν το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα. Το δεύτερο ήταν να μαζέψω και να δέσω σε μιά πετοέτα κουζίνας μερικά ασημένια πηρουνάκια, κουταλάκια, τα καπνιστηρομέρρεχα και κάποια χρυσά κοσμήματα της μάνας μας. Τα σκουλαρίκια της μάνας μου και τη βέρα του πατέρα μου.

Στη ζωή μας υπάρχει ένα ακατάγραφο κομμάτι για τον πατέρα μας. Τα αδέρφια μου και εγώ δεν τον ζήσαμε τον πατέρα μας. Πέθανε ύστερα από φρικτά βασανιστήρια όταν οι Άγγλοι ανακριτές το 1958 του ζητούσαν να ομολογήσει πού ήταν τα κρυσφήγετα των ανταρτών της ΕΟΚΑ. Ο μεγάλος αδελφός μας ο Ανδρέας ήταν 4 χρόνων, ο Κώστας 3, ο Σπύρος 1 ½ και εγώ μόλις 6 μηνών.

Όσα ξέρουμε για τον πατέρα μας, είναι αυτά που μας έλεγε η μάνα μας και οι συγγενείς μας και όσα γράφτηκαν για την λεβεντιά και για τη δυσία του. Θυμούμαστε μόνο όσο μεγαλώναμε, τα μνημόσυνα που γίνονταν για τον πατέρα μας και τη μάνα μας μαυροφορεμένη, όρδια, με το πρόσωπο να λάμπει από περηφάνια, τα χείλη σφικτά να κρατούν μέσα της το πόνο και τη μοναξιά και την πάλη για επιβίωση...

Τα σκουλαρίκια της μακαρίτισσας μάνας μου, η αρραβώνα και το ρολόι του πατέρα μου είναι ανεκτίμητης αξίας για μένα, τα αδέρφια μου και τα παιδιά μας. Είναι τα κειμήλια της οικογένειας. Μας κάμνουν να νιώδουμε περήφανοι για τους γονιούς μας και για τον αδελφό μας Ανδρέα. Ο Ανδρέας μας ως το 2007 ήταν στον κατάλογο των αγνοουμένων. Τον θάψαμε με τιμές ήρωα ...